Exekuci na vydání resp plnění movitých věcí (§ 346. ex. ř.) lze i po nařízení dozoru nad obchodováním dlužníkovým povoliti a vykonati.

Krajský soud změnil zamítavé rozhodnutí okresního soudu v ten smysl, že vymáhající věřitelce firmě E. D. a spol. povolena proti firmě F. a M. exekuce za účelem vydobytí dodání v držení dluhující firmy se nalézajících 2.000 kg. jemně protlačených (pasírovaných) povidlí na základě podmínek prolongačního závěrečného listu na přihlášení a za účasti vymáhající věřitelky. Nařízeno, aby povidla dluhující firmě byla odňata a prostřednictvím špeditéra na adresu vymáhající firmě zaslána. Přisouzeny útraty exekuční žádosti a stížnosti proti dluhující firmě.

Důvody:

Dle §u 6. cís. nařízení ze dne 7. září 1914, č. 247. ř. z., nemůže býti pro pohledávku proti dlužníku na jeho jmění soudcovského zástavního práva nebo práva na uspokojení k věcem dlužníkovým nabyto, když na obchodování jeho zaveden byl dozor. — Jedná se tudíž o to, co zákonodárce slovem »pohledávka« měl na mysli. Soud rekursní jest toho názoru, že slovem »pohledávka« v citovaném nařízení uvedeným rozuměti dlužno j e n peněžní pohledávky a nikoli nároky proti dlužníku vůbec. To plyne zejména z toho, že soudcovského práva zástavního na jmění dlužníkovo lze dle §u 14. knih. z. jen pro ciferně určitý peněžní obnos (Geldsumme) nabýti. Také nelze si jinakého uspokojení ze jmění dlužníkova než pro peněžité pohledávky mysliti. Podobně i konkursní řád má na mysli peněžní pohledávky věřitelovy. Názoru tomu nasvědčuje i exekuční řád, který v oddělení druhém mluví o exekucích pro pohledávky peněžní, kdežto v oddílu třetím o exekucích, aby bylo něco vykonáno neb opomenuto; tedy o nároku, o němž se v citovaném nařízení zmínky neděje. Z toho tedy nutno souditi, že za dozoru na obchodování dlužníka jen exekuce pro p e n ě ž n í pohledávky přípustny nejsou.

Předmětem pak navrhování exekuce jest nárok vymáhající věřitelky, aby dluhující firma určité věci movité (zde povidla) vydala; taková exekuce ad factum praestandum ve smyslu §u 346. ex. ř. ani za dozoru na obchodování dlužníkovo dle §u 6. cit. nařízení vyloučena není.

Dle toho jeví se stížnost důvodnou. — Poněvadž pak ve smyslu citovaného nařízení exekuce pro peněžní pohledávky jest nepřípustna, byly sice útraty exekuční žádosti a útraty stížnosti dle §§ 49. a 51. c. ř. s. a 74. ex. ř. přisouzeny, avšak exekuce ku vydobytí jich povolena nebyla.

Nejvyšší soud nevyhověl stížnosti dlužnice.

Důvody:

... Ve věci samé stačí poukázati dovolacího stěžovatele na správné, vývody jeho nevyvrácené odůvodnění naříkaného usnesení a jen ještě podotknouti, že soudcovského práva zástavního nebo uspokojovacího dosíci lze pouze exekucí pro peněžní pohledávky, upravenou v druhém oddíle prvního dílu řádu exekučního, kdežto exekucí k vymožení jednání nebo opomenutí, jak upravena je v třetím oddíle prvního dílu řádu exekučního, dosáhnouti toho možno není, z čehož tedy nutně vyplývá, že exekuce k vymožení jednání nebo opomenutí, jakouž je v přítomném případě navrhovaná exekuce na vydání resp. plnění věcí movitých dle §u 346. ex. ř., může býti povolena a provedena též po nařízení dozoru k obchodování dlužníkovu; jakož i, že konečně není anomalií, povolí-li se exekuce na vydání věcí, odepře-li se však exekuce pro vydobytí útrat, kdyžtě pro exekuci posléze uvedenou právě v §u 6. cís. nařízení ze dne 17. září 1914, č. 247. ř. z., dána je zákonná pomůcka.

(Rozhodnutí c. k. nejvyššího soudu ze dne 22. června 1915, č. j. $\frac{\text{R II } 455/15}{1}$.) F. B.

Náleží-li útraty opatrovníka k činu ustanoveného úpadci meškajícímu na bojišti do útrat konkursní podstaty?

Úpadce meškající na bojišti zaslal konkursnímu soudu žádost o zavedení vyrovnacího řízení během konkursního řízení. Na příkaz konkursního soudu ustanovil konkursní komisař opatrovníkem k činu advokáta, aby podal řádný návrh na zavedení vyrovnacího řízení a vyrovnání s věřiteli provedl. Toto vyrovnání se neuskutečnilo, ježto nebylo lze dosíci většiny tříčtvrtinové všech pohledávek. Na to žádal opatrovník, aby jeho útraty byly zařaděny do útrat massy konkursní. Tuto žádost předložil konkursní komisař výboru věřitelskému k vyjádření a tento vyslovil se většinou zamítavě. Na to konkursní komisař vydal usnesení, kterým žádost opatrovníkovu zamítl, neuvedl však žádných důvodů.

Rekursní soud usnesení toto potvrdil z těchto

důvodů:

O tom, uznávají-li se útraty opatrovnické rekurentovi částkou 163 K vyměřené jakožto pohledávka massy, bylo by ovšem dle §§ 81., 83., pak 116. č. 5. a contr. konk. ř. stačilo slyšeti pouze správce podstaty a nebylo třeba vyvolati usnesení výboru věřitelského.